ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobkyně: **M. Y.**, zastoupené JUDr. Alenou Lněničkovou, advokátkou se sídlem Praha 9, Jandova 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2009, č. j. OAM-121/LE-BE03-BE03-2009, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2009, č. j. 46 Az 28/2009 - 32, ve znění opravného usnesení ze dne 10. 3. 2010, č. j. 46 Az 28/2009 - 80, a opravného usnesení ze dne 2. 6. 2010, č. j. 46 Az 28/2009 - 84,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2009, č. j. 46 Az 28/2009 - 32, ve znění opravného usnesení ze dne 10. 3. 2010, č. j. 46 Az 28/2009 - 80, a opravného usnesení ze dne 2. 6. 2010, č. j. 46 Az 28/2009 - 84, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

## Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 23. 4. 2009, č. j. OAM-121/LE-BE03-BE03-2009 (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodl žalovaný o tom, že je žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná podle ustanovení § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); řízení podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu proto zastavil. Zároveň vyslovil, že podání žaloby nemá, v souladu s ustanovením § 32 odst. 3 citovaného zákona, odkladný účinek. Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně u Krajského soudu v Praze,

který žalobu rozsudkem ze dne 30. 6. 2009, č. j. 46 Az 28/2009 - 32, ve znění zmiňovaných opravných usnesení, zamítl.

V odůvodnění rozsudku krajský soud ze správního spisu, mimo jiné, konstatoval, že se jednalo již o druhou žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu, přičemž žalovaný zhodnotil, že neuvedla žádné nové skutečnosti a že žádá o udělení mezinárodní ochrany ze stejných důvodů jako v žádosti první; navíc uvedla pouze to, že chce v České republice zůstat se svým druhem, se kterým čeká dítě. Do soudního spisu žalobkyně doložila kopii vlastnoručně psaného prohlášení svého druha, potvrzení o těhotenství ze dne 17. 3. 2009 a potvrzení o tom, že ji její druh navštěvoval v měsíci dubnu 2009 v Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé-Jezové. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci a správně na něj aplikoval ustanovení § 10a písm. e) a § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť žalobkyně v řízení neuvedla žádnou novou azylově relevantní skutečnost. Odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2009, č. j. 9 Azs 11/2009 - 99 (všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), považoval krajský soud za nedůvodný, neboť ten se týkal aplikace ustanovení § 14a zákona o azylu. K tomu uvedl, že podmínky poskytnutí doplňkové ochrany (§ 14a zákona o azylu) soud zkoumá v případě, kdy je o žádosti žadatele o mezinárodní ochranu rozhodováno podle ustanovení § 12 až 14 zákona o azylu, případně podle ustanovení § 16 tohoto zákona, nikoliv však v případě zastavení řízení.

Krajský soud dále konstatoval, že se žalovaný dostatečně vypořádal s tvrzením, že žalobkyně žije s druhem české státní příslušnosti a očekává s ním narození dítěte. Dle krajského soudu nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žalobkyně předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany, ve smyslu ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, mohou zahrnovat pouze azylově relevantní důvody podle ustanovení § 12 tohoto zákona, které jsou stanoveny taxativně. Partnerské soužití s druhem a narození dítěte takovými důvody nejsou. Pro úpravu pobytu cizinců na území České republiky z těchto důvodů slouží jiné právní předpisy, a to především zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“).

Rozsudek napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, v níž uplatňuje důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatelka v kasační stížnosti a jejím doplnění především namítla, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany nemohly být dány podmínky pro aplikaci ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, neboť uvedla nové skutečnosti, zejména to, že očekává narození dítěte se svým druhem, který je českým státním příslušníkem, navštěvuje ji v azylovém zařízení a stěžovatelka by s ním chtěla v České republice založit rodinu.

Dle stěžovatelky se krajský soud nevypořádal se všemi žalobními body. Stěžovatelka vyčítala žalovanému nedostatečné zjištění skutkové stavu věci ve vztahu k ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, tj. že jejím vycestováním by byly porušeny mezinárodní závazky České republiky. Zde konkrétně poukazuje na čl. 8

Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášené pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) a tvrdí, že neudělení doplňkové ochrany zasahuje do jejího práva na rodinný život. Žalovaný její tvrzení označil za nevěrohodná a odkázal na stanoviska správních orgánů činných v řízení o vyhoštění. Stěžovatelka poukazuje na to, že správní rozhodnutí o jejím vyhoštění ze dne 25. 5. 2009 bylo k jejímu odvolání zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení, neboť se správní orgán prvého stupně nevypořádal s tím, že je stěžovatelka těhotná a vede rodinný život s panem Z. Žalovaný tedy nemohl v azylovém řízení dostatečně zjistit skutkový stav věci, odkázal-li jen na skutková zjištění z jiného řízení, která byla následně shledána nadřízeným orgánem jako nedostatečná (rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 20. 7. 2009, č. j. CPR-8124-1/ČJ-2009-9CPR-V227). Žalovaný si tedy sám neověřil tvrzení stěžovatelky, že ji její druh navštěvuje v zařízení pro zajištění cizinců a že spolu vedou rodinný život a nezohlednil skutečnost, že je stěžovatelka těhotná; spolehl se jen na podklady z řízení o správním vyhoštění.

V případě návratu do vlasti se stěžovatelka i nadále obává svého známého pana P. a tvrdí, že jí hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, spočívající ve vážném ohrožení života nebo lidské důstojnosti; proto jsou přinejmenším splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a zákona o azylu.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že popírá její oprávněnost a zdůraznil, že v případě stěžovatelky jde v pořadí již o druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, podanou zjevně účelově. Ve vztahu k námitce, kterou se stěžovatelka dovolává ochrany svého rodinného a soukromého života v České republice, žalovaný uvedl, že ta jí může být poskytnuta jedině v režimu zákona o pobytu cizinců. Partnerské soužití s druhem ani narození dítěte nenáleží mezi taxativně vyjmenované důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Navrhl proto zamítnout kasační stížnost pro nedůvodnost.

Po shledání přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou, zda stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky a je tedy přijatelná ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany se zdejší soud podrobně věnoval v řadě svých rozhodnutí, např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS, případně v usnesení ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 – 57. V rozhodnutí posledně zmiňovaném dospěl k závěru, že „*případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.*“

Nejvyšší správní soud zjistil, že krajský soud v dané věci nerespektoval judikaturu zdejšího soudu a nelze vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; současně hrubě pochybil při výkladu hmotného a procesního práva, což mohlo mít vliv na výsledek projednávané věci. Kasační stížnost byla proto posouzena jako přijatelná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu stanoví, že *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.*

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana *udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.* Podle odst. 2 písm. d) citovaného ustanovení se za vážnou újmu považuje, *pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*

Ustanovení čl. 8 v odst. 1 Úmluvy stanoví, že *každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.* Odst. 2 citovaného ustanovení stanoví, že *státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*

Jádrem argumentace stěžovatelky je, že v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla *nové okolnosti* (vztah a partnerské soužití s českým státním příslušníkem a těhotenství), které mohly odůvodňovat udělení *doplňkové ochrany* podle ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, ve spojení s čl. 8 Úmluvy. Proto nemohly být dány podmínky pro posouzení její žádosti jakožto nepřípustné, podle ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu.

Krajský soud k tomu uvedl, že *„podmínky poskytnutí doplňkové ochrany (§ 14a zákona o azylu) soud zkoumá v případě, kdy o žádosti žadatele rozhodne podle § 12 - § 14 zákona o azylu (podle některých názorů Nejvyššího správního soudu i podle § 16 zákona o*

*azylu), nikoli však, pokud řízení zastaví podle § 25 písm. i) zákona o azylu,*" Tento názor je ovšem nepřípustně zjednodušující, neboť přehlíží aplikační přednost mezinárodního závazku České republiky, plynoucího z čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, před vnitrostátní úpravou. Zásada *non-refoulement* se musí uplatnit při jakémkoli rozhodování ve věcech mezinárodní ochrany, tedy i v případě, kdy je takové řízení zastavováno z důvodů uvedených v ustanovení § 25 zákona o azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 23/2007 - 64, publikovaný pod č. 1339/2007 Sb. NSS). I za situace, kdy je opakovaná žádost o *mezinárodní ochranu* nepřípustná, pokud jde o důvody *azylové*, neznamená to, že nemají být posuzovány též možné důvody *doplňkové ochrany*; aplikované ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu ostatně zcela jasně hovoří o žádosti o *mezinárodní ochranu*, která v sobě zahrnuje nejen *azyl*, ale i *doplňkovou ochranu.*

Problematikou opakovaně podávaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany se podrobně zabýval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, z něhož se podává, že *„[i]nstitut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.*" V citovaném rozsudku se dále konstatuje, že k tomu, aby bylo lze opakovaně podanou žádost meritorně projednat, je nutné kumulativní naplnění dvou podmínek ze strany žadatele: 1) žadatel je povinen uvést nové skutečnosti nebo zjištění; 2) musí se jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Co se týče druhého bodu testu, o jeho naplnění nemůže být v nyní projednávané věci pochyb, neboť předchozí správní řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo pravomocně skončeno dne 20. 5. 2008 a stěžovatelka v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení o správním vyhoštění ze dne 14. 4. 2009 uvedla, že se s druhem seznámila asi před sedmi měsíci, tj. v polovině září 2008; z doloženého potvrzení o těhotenství ze dne 17. 3. 2009 se podává, že otěhotněla cca v únoru 2009 (což je ostatně i snadno odvoditelné od data narození jejího syna – zdejší soud z databáze uprchlíků zjistil, že dne 3. 11. 2009 se stěžovatelce narodil syn Ch. Z.). K naplnění první podmínky se zdejší soud ve shora citovaném rozsudku vyjádřil tak, že *„[z]a nové skutečnosti nebo zjištění je (...) nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo jakéhokoli smyslu, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady.*" Krajský soud naznačené právní závěry zdejšího soudu vůbec nezohlednil a kategoricky uvedl, že nově tvrzenými přípustnými okolnostmi mohou být toliko *azylově* relevantní důvody podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Tento právní závěr je však v příkrém rozporu s výše uvedeným, neboť přípustnost nově uváděné okolnosti bude vždy záležet na tom, zda se jedná o natolik závažnou skutečnost, která by mohla mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Takto formulované kritérium však nelze zaměňovat s tím, že nově lze tvrdit pouze azylově relevantní důvody podle ustanovení § 12 zákona o azylu, neboť to zda se jedná o azylově relevantní důvod, by

žalovaný v případě přípustnosti opakovaně podané žádosti posuzoval v rámci meritorního rozhodování. Rovněž lze samozřejmě nově tvrzené okolnosti formulovat například ve vztahu k humanitárnímu azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu (dle názoru Nejvyššího správního soudu by právě pod tento druh mezinárodní ochrany mohla být argumentace stěžovatelky subsumována – důvodnost této argumentace tím není ovšem nikterak předjímána), k azylu nebo doplňkové ochraně za účelem sloučení rodiny podle ustanovení § 13 a § 14b zákona o azylu (např. z důvodu udělení azylu rodinnému příslušníkovi) či k doplňkové ochraně podle ustanovení § 14a zákona o azylu, jak to ostatně učinila stěžovatelka.

Jakkoli by, dle názoru Nejvyššího správního soudu, argumentace stěžovatelky měla v rovině právní směřovat spíše k institutu humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu), v rámci dispoziční zásady (která je prolomena pouze v otázkách doplňkové ochrany) se může vyjádřit toliko k tvrzené možnosti existence okolností, podřaditelných pod ustanovení § 14a zákona o azylu. Zde lze odkázat na judikaturu zdejšího soudu, ze které se podává, že za určitých, byť velmi výjimečných, okolností, by vycestování cizince do země původu, představující porušení jeho práva na rodinný život podle čl. 8 Úmluvy, mohlo představovat *vážnou újmu*, a z toho důvodu by mohlo dojít k naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, se podává, že *„jakkoli není pojem rodinného života Úmluvou definován, je vykládán poměrně extenzivně, vždy však s důrazem na fungující (reálný) rodinný život (...) Vztahem zakládajícím rodinný život je pak v prvé řadě vztah manželů v zákonném a skutečném manželství.“* Partnerský vztah stěžovatelky s druhem české státní příslušnosti *„by případně mohl naplnit pojem soukromého života zahrnujícího do určité míry i širší aspekty života jednotlivce, včetně práva na vytváření a rozvíjení vztahů s dalšími lidskými bytostmi.“* Ovšem i kdyby v daném případě bylo vůbec možné hovořit o naplnění pojmu rodinného, respektive soukromého života, je třeba si uvědomit, že *„ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (...) a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98).“*

Ve světle těchto důvodů proto nelze aprobovat závěr krajského soudu, který bez dalšího konstatoval, že úpravu soužití stěžovatelky s druhem české státní příslušnosti, se kterým očekává narození dítěte, nelze uskutečňovat prostřednictvím zákona o azylu, ale výlučně v režimu právní úpravy pobytu cizinců.

Krajský soud tedy nesprávně vyložil ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu stran otázky (ne)přípustnosti nově tvrzených skutečností nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní

ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Nesprávně též vykládal možnosti ochrany rodinného života žadatele o udělení mezinárodní ochrany v režimu ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, ve spojení s ustanovením čl. 8 Úmluvy.

Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud naznal, že jsou naplněny kasační důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a proto mu nezbylo, než napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, věta první před středníkem s. ř. s.).

Krajský soud bude v dalším řízení vycházet ze shora podaného výkladu ustanovení § 10a písm. e) a § 14a zákona o azylu; přihlédne přitom (v souladu s principem *non-refoulement*) i k aktuálnímu skutkovému stavu. Nabízí se zejména zohlednění vývoje řízení o vyhoštění stěžovatelky (rozhodnutí Ředitelství cizinecké policie na č. l. 38 až 41 soudního spisu, popřípadě další nové skutečnosti a zjištění) a listinného důkazu, potvrzujícího stěžovatelčino těhotenství, které žalovaný považoval za nevěrohodné a účelově tvrzené. Z úřední činnosti Nejvyšší správní soud též zjistil, že dne 3. 11. 2009 se stěžovatelce narodil syn Ch. Z. Nejvyšší správní soud na tomto místě znovu připomíná, že posouzení (ne)existence podmínek pro udělení této formy mezinárodní ochrany tedy musí vždy směřovat k okamžiku, kdy je o této otázce rozhodováno (lhostejno, zda v řízení správním, či v rámci soudního přezkumu).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 2, věta první s. ř. s.).

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. září 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu